

BARCS és VIDÉKE

TÁRSADALMI, SZÉPIRODALMI ÉS KÖZGAZDASÁGI HETILAP.

Megjelenik hetenkint egyszer vasárnap.	Felelős szerkesztő és kiadó Skríbanek Géza.	Egész évre 4 frt, félévre 2 frt, negyedévre 1 frt Nyilttér sora 20 kr. Hirdetések nagyság szerint.
---	--	--

Közlekedésügyünk

(K) Közgazdasági életünk fel-
lendülését, társadalmi életünk meg-
javulását, sőt faji megerősödésün-
ket is, feltétlenül közlekedési esz-
közeink bámulatos fejlődésének
köszönhetjük. A nemzettestnek a
vasutak és víziutak valóságos üte-
rei, melyek életet és vért sugá-
roznak szét annak minden részé-
be. Elhagyatott vidékeken pezsgő
tevékenységet ébresztenek, a ma-
gyart közelebb hozzák a magyar-
hoz, sőt mi több, ezek kapcsolják
be hazánkat a művelt nyugat kö-
telékébe.

Már következtetéseink reali-
tása szempontjából is, nem lesz
érdektelen, ha nagy vonásokban
vázoljuk közlekedésügyünk fejlő-
dését. Súlyos bajokban volt bő-
velkedő mindjárt a csecsemőkor.
Ma, amidőn a magyar kir. állam
vasutak hatalmas hálózata és vízi
közlekedési utaink óriási megnö-
vekedése szinte a viszonyokból
természetesen folyónak látszik, bi-
zony kevesen gondolnak azokra
a nagy nehézségekre, melyekkel
meg kellett küzdeni.

Először 1836-ban XX. t.-cz.
hoztak törvényt a vasutak építé-
séről, mely a magánépítési rend-

szeren alapult. Az ily alapon léte-
sített vasutak díjszabására az ál-
lam csak nagyon csekély beavat-
kozási jogot tartott fenn magának,
de már Széchenyi István gróf kez-
deményezésére hozott 1848. XXX.
t.-cz. az államnak tetemes befolyást
biztosított. Az 50-es évek-
ben persze vasutainkra is rá-
tette a kezét az osztrák kormány,
s csak az 1867. XVII.t.-cz.7. pontja
helyezte vissza tulajdonunkba, oly
megszorítással azonban, hogy az
osztrák-magyar monarchia terüle-
tén létező vasutak egyenlő elvek
szerint kezelendők.

Ez a viszony a nemzeti élet
erősödésével fenn nem állhatott,
s már 1868-ban megkötötték az
„ideiglenes egyezményt“, mely a
törvénytől intézkedési jogot
azon állam kormányára ruházta,
melynek területén az illető vasut
átvonul. Ez az elv a későbbi tör-
vényekben mind feltűnőbben ér-
vényesült.

Tudvalevő, hogy még nem is
olyan régen vasutaink tetemes ré-
sze idegen kezekben volt, úgy
hogy egyöntetű díjszabási politi-
káról szó se lehetett. Ez a bénító
körülmény is megszűnt a vasutak
államosításával, s ma már ott ál-
lunk, hogy az államvasutak révén
teljesen önállóan érvényesíthetjük

a közgazdasági tevékenységünre
leginkább hasznos **tarifa-politi-
kánkat.**

Alig hatvan éve, hogy az el-
ső vasutakat, a pozsony-n. szomba-
ti lóvonatu vasutat és a magyar
központi vasutat, (1836) engedé-
lyezték, s ime a m. kir. államva-
sutak összes vonalainak üzleti
hossza ma már (1899. évi előirány-
zat) 13,957.7 kilométer, nem szá-
mitva bele a mintegy 200 km-nyi
iparvágányt. Költségvetése 100 mil-
lió forinton felül mozog, melyből
60 millió frt. esik a kiadásokra.
Ugyancsak ezt a hatalmas képet
világítja meg az is, hogy az állam-
vasut közel 35.000 embert foglal-
koztat.

Még nem is olyan régen va-
lóságos divat volt a vasutasok sa-
nyaru helyzetéről, nemkülönben
az u. n. „overworking“-ról írni
dörgedelmes cikkeket, s most
már megelégedéssel konstatálhat-
juk, hogy a javulás szinte szem-
betűnő. Nem állhatjuk meg ennél
a pontnál, de általában is az ál-
lamvasutak fejlődéséről lévén szó,
hogy Ludvig Gyuláról, az állam
vasutak elnökgazgatójáról szót ne
ejtsünk. Az ő kiváló tudása, szak-
értelme és óriási munkaereje, nem-
különben humanitása eredményez-
ték a jelenlegi fényes helyzetet.

T Á R C Z A.

Tréfa vége.

Várszeghy Bálint dús gazdag aggle-
gény volt. Daliás alakján, erőteljes duzzadó
tagjain meg sem látszott, hogy már az
ötvenes éveket tapossa.

Háztartását Déry Mihályné, egy még
javakorabeli esinos, rendszerető özvegy
vezette, aki ugyancsak nagyot nézett, mi-
dőn Várszeghy születése napján, melyet
eddig mindig rokonai: a takarékpénztári
igazgató és a kir. tanácsosné családja kö-
rében szokott eltölteni, kijelentette, hogy:
nem megy sehová, hanem otthon marad.

Várszeghy agyában egy terv érlelő-
dött meg. Elhatározta, hogy megtréfálja
rokonait. A terv az volt, hogy itthon ma-
radva e napon, rokonait kényszeríti, hogy
őt meglátogassák és ha eljönnek, Déryné
egy főgja nekik bemutatni, mint meny-
asszonyát.

A terv tehát megvolt, de vajon mit

szól e tréfához a derék Déryné? A jó
asszony ilyen dolgokban nem értette a
tréfát.

„Legjobb az egyenes út“ — gondo-
lá Várszeghy és rövid kerülgetés után elő-
adta tervét hűséges gazdaasszonyának.

Déryné elhalaványodott, majd sötét
pir borítá el arcát, végre pedig könyek-
re fakadt.

— Nagyságos ur, — mondá zokogva
— ha öreg napjaira csörgő sipkát akar a
fejére tenni, ám tegye, de én nem adom
magam oda ily komédiához.

— De kérem, Déryné; hát olyan ir-
tóztos dolog lenne néhány óráig az én
menyasszonyomként szerepelni? Hiszen
hányszor mondotta ön, hogy még egészen
tűrhetően nézek ki. . . .

— Igaz; de akkor még nem tudtam,
hogy ily kegyetlen tréfát fog velem üzni.

— De hiszen én csak a rokonaimat
akarom próbára tenni.

— És ahoz Déryné egészen jó, ugye?
zokogta a gazdaasszony. Hát azért
ápoltam én a nagyságos urat tíz éven át.

— De lellem, Déryné, ne fogja föl

a dolgot ilyen tragikusan. Ne rontsa el a
tréfámat, melyen mindannyian szívből ne-
vetünk. Már szinte látom a hosszú arco-
kat, melyet eljegyzésem hírére vágni fog-
nak. Mi pedig, kedves Déryné, maradunk
a régiek. Hogy végrendeletemben nem
fogok magáról megfélekedezni, az bizonyos,
mert hiszen mindig hűséggel és odaadás-
sal viselte gondomat. . .

— Ne beszéljen a nagyságos ur a
halálról, hisz még oly jó erőben van.
Agyon busulnám magamat. . .

Várszeghy arcára e szavak hallatá-
ra kedélyes mosoly ült. Mintha szívé-
t hirtelen egy napsugár melegítette volna
föl. Jól esett tapasztalnia, hogy mégis
van egy lény, aki hozzá őszintén vonzó-
dik és koporsójára igaz könyeket hullatna.

* * *

A nagybácsi otthon maradt és Déryné
pompás lakomát készített. Az igazgatóék és
tanácsosék azonban, látva, hogy a kedves
rokon nem jön, nyugtalanok lettek és Er-
nő az unokaöccses, az igazgató ur gigerli,
fia, nyomban ott termett, hogy megtudjai

Évek hosszú során át két keze munkájával bizonyította be az ő rátermettségét és lelkes hazafiságát. Fáradhatatlan tevékenysége nemesak országszerte részesül méltánylásban, hanem még a külföld leghatalmasabb lapjai is elismeréssel adóznak kiváló egyéniségének.

Az államvasutak bámulatos fejlődésével csak az utóbbi időben tart lépést a helyi érdekű vasutak növekedése. Az 1880. XXXI. t. cz. hatása alatt lendületet vett a vállalkozási kedv is, úgy, hogy ez időszert az államvasutak kezelésében már mintegy 6.200 km-nyi helyi érdekű vasút van.

De nemesak vasutaink, hanem vízi közlekedési utaink is tetemesen gyarapodtak. Nagyobb lendületet különösen a magyar folyam és tengerhajózási társaság létesülése óta (1894) vett, mely a Baross Gábor által kezdeményezett államvasuti hajózást átvéve, fejleszti szakadatlanul vízi vonalainkat, sikerrel véve fel a versenyt az eladdig omnipotens Dunagőzhajózási társasággal.

Már most mindebből élesen domborodik ki, hogy közlekedési eszközeink fejlődésével szakadatlanul lépést tartott az az irányzat is, hogy egyrésztől tarifális intézkedéseink az ország közgazdasági életét fejlesszék, másrészt pedig, hogy e cél érdekében a vasutak folytonosan államosítottassanak. Ezzel azonban szoros kapcsolatban volt az a törekvés is, hogy a forgalom lebonyolítása lehetőleg a fővároson át történjék, s ez legpregnansabban a zóna-díj-szabás életbeléptetésében nyilvánul. Megelégedéssel láthatjuk, hogy a fővárosnak ily mesterséges uton való táplálása sikerre vezetett, úgy hogy méltó helyet foglalhat el Európa többi világvárosa közt.

mi történt a nagybácsival. Talán megbetegedett és szavaiban mintha több lett volna az öröm, mint az aggodalom.

— Kutya bajom, Ernő öcsém; mond meg ezt otthon mindenkinek. Különös okom van ma itthon maradni, ugy-e Déryné?

Ernő elbeszélte otthon a különös fogadtatást és csakhamar az egész rokonság ott volt a nagybácsinál.

Az igazgató ur édeskés arczal bizonyította, hogy mennyire örül, hogy a „kedves sógor“ nem beteg. Az igazgatóné elragadó mosolylyal nyújtott át egy „saját himzésű“ papucsot. A kir. tanácsosné pedig két leányával „saját szövésű“ gyapot ujjast adott át a nagybácsinak, kérve, hogy óvakodjék a meghűléstől.

— Bella és Ilona — mondá — óhajtották volna Önt, kedves nagybácsi, egy négykezes darabtal meglepni. De ön nem jött el, itt pedig nincs zongora. Az igaz, hogy a mienk is rozzant már, de hát: meg kell elégedni olyannal, a milyen van. . . .

— Mondd csak, öreg, — szolt az igazgató — mit jelentsen Ernőnek mondott homályos ezézésed?

Várszeghy arca kedélyes kifejezést

Azt azonban ideje lenne meggondolni, hogy a főváros további mesterséges táplálása a vidék rovására történik.

Vidéki központokat teremtsen most már az állam közlekedési eszközei segélyével, mert igaz ugyan, hogy a főváros a haza szíve, de ha a test maga sorvadni kezd, elpusztul a szív is. Véleményünk végeredménye abban eszesodik ki, hogy az országos zónakörzet megdrágításával, alakításával vidéki zónakörzetek megfelelően olcsóbb díjtételekkel. Ez a fővárosnak már nem fog ártani, a vidéken ellenben hatalmas központokat teremthet.

Székiné — Szentes Juliánna temetése.

Még 7 éve sines annak, hogy Széki E. ev. ref. lelkészt és szelid lelkületű nejét — Szentes Juliánát — oly nagy tisztelettel fogadta Csokonya község közönsége „haza“ — érkezésük alkalmával. A békességet és szeretetet hirdető beköszöntő, — a hivatal teendőinek elvégzésében tanúsított lelkiismeretesség, — társas érintkezésben nyilvánult szívélyesség, nyájas, kedves módor: csakhamar igazolták az irántuk — felekezeti különbség nélkül — oly szíves készséggel előlegezett tiszteletet, szeretetet, és ragaszkodást. Mily foku elismerésben és köztiszteletben részesültek ők községünk minden rendű, rangu s hitfelekezeti lakóainál: mutatja a Szentes Juliánna tiszt. asszony márcz. 2-iki temetésénél nyilvánuló közrészvét mélysége s a végtisztességtételre gyülekezők nagy sokasága. Mert, fájdalom, a szívjóságáról, szelid lelkiségéről, s munkaszeretetről ismeretes papnékat a gondviselés csak megmutatta nekünk s néhány rövid év után (életerejének fokonti gyengülése, majd gyógyíthatatlan vízi-betegségbe esése folytán) égbe ragadta tőlünk. A magára maradt tiszte-

öltött és így szolt:

— Kedves rokonaim. Ragaszkodatok mélyen meghat. Épen ezért kétszeresen örvendek, hogy olyasmit közölhetek veletek, aminek ti bizonyára szívből fogtok örülni.

A rokonok feszült várakozással lesték Várszeghy szavait.

— Déryné asszony, mondá Várszeghy a teremben jelenlevő gazdaasszonyának, kérem, foglaljon helyet itt mellettem.

Déryné vonakodva engedve a kérésnek, a rokonok pedig a bámulattól megdermedten szemlélték a történeteket.

— Emeljétek poharatokat, kedves rokonaim, és kocsintsatok velem az én kedves menyasszonyom: Déryné asszony egészségére. Beleuntam a magános életbe. Megházasodom.

Általános rémkialtás volt a felelet.

Az igazgatóné leöntötte a selyemruháját, a tanácsosné elájult, Ödön urfi azt mormogta, hogy „vén bolond.“ Csak az igazgató ur nem veszté el a hidegvérét és így szolt:

— Nem hihetem, hogy öreg napjaidra komolyan akarod e gyermekes lépést elkövetni.

tes férfiut csak az Isten jóságában és gondviselésében vetett erős hite s a rendkívüli arányban mutatkozó közrészvét nagysága és mélysége nyugtathatja meg ezen megmérhetetlen nagy veszteségében! Nyugtassa is meg! Nagy szükség van még az ő életére és áldásos munkálkodására!

Lehetetlen a temetés előtt és alatt megnyilatkozott részvétről írásban számot adni! Csak a nevezetesebb jelenségeket említem fel ezuttal. A halálozás híre vilámgyorsan terjedt el községünkben és a vidéken. Az ev. ref. egyház és a polg. olvasókör gyász lobogói kedden korán reggel hirdették már, hogy a halál angyala az előző éjszakán kioltotta a drága életet. Alig helyezte el ravatalára — a síró kegyelet — a boldogultat: ékesebb-nél ékesebb koszoruk takarták be és vették körül ravatalán. A koszoruk szallagjain látható feliratok mutatták, hogy mily sokan merültek mély bánatba e gyász-eset miatt! Könnyes szemekkel olvastuk a következő feliratokat: „Áldva emleget a sirig — szerető férjed Elemér“ „Szerető testvérei Juliskának.“ „Szeretett Juliska nővérének — János“ „Szeretett sógornéjüknak — Jenő és Irma“ Széki Ákoséké (szalag és felirat nélkül.) „Mély tisztelete jeléül — Csokonya község“ — „Kedves lelkésze hű nejének — a csokonyai ev. ref. egyház“ — „A csokonyai társaskör — mély tisztelete jeléül.“ — „A csokonya-visontai iparkör — mély tisztelete jeléül“ — „Mély tisztelete jeléül — a polgári olvasókör“ — „Az iskolás növendékek — jóságos papnéjüknak.“ „Friderika és Vilma (Deszáthyne és Brodszkyne) — nyugodjál békével!“ — „Können család“.

A temetésre testvérei: Mária (Paksról), Csengeri Dávidné — Zsuzsanna és leánya (Duna-Szentgyörgyről) és János, igazgató-tanár (Gyönkről) személyesen is eljöttek vigasztalni, illetőleg megsíratni. A vidéki papok, tanítók Lábod, Komlósd és Istvándi községekkel záruló területről családjukkal együtt majdnem kivétel nélkül itt voltak. A helybeli és vidéki intel-

— És ha igen?

— Akkor gyámság alá kell, hogy helyeztessünk.

— Ugy van, gyámság alá, sipíták a hölgyek.

Várszeghy megelégedetten intett Dérynének, aki azonban nem tűrtözhetette tovább magát és így szolt:

— No ugyan, szép társaság. Tudják meg, hogy ez az egész dolog csak tréfa. Várszeghy ur tréfája. Eszébe sines neki a kázasság. És én még ma elmegyek innét, mert nem akarok az önök gunyjának ezéltáblául szolgálni. Éljen boldogul, Várszeghy ur! Én azonban házában nem maradhatok tovább.

— Boldogságot kíván ön nekem? ingerkedett Várszeghy, Déryné, ki menni akart, visszatartva. Maradjon itt, Déryné, mondá, maga mellé ültetve a nőt. Kedves jó Déryné önnek arany szíve van. Tíz évig volt a házamban és igazi értékéről csak ma győződtem meg. Önnek az enyémnek kell lennie. Ez lesz az én boldogságom. És most, tisztelt jó rokonok: ajánlom magamat — az esküvőig.

A tréfából komoly valóság lett és boldog házasság;

Futó Mihály

ligentia, a kereskedők, iparosok és földműves polgárok nagy számban jelentek meg (és pedig felekezeti különbség nélkül.) A három fekete zászló alá testületileg sorakoztak az iparosok, a polg. elvásokör tagjai és a földműves polgárok. Az udvarra kitett érzékporsó és a gyászkoesi elhalmozva volt feliratos koszorúkkal. Ezek és a kesergő szerelmesek láttára (a veszteség nagyságának tudatában) nem maradt szem könnyezés nélkül. A meghatottság ilyen pillanatában (kevéssel 11 óra után) kezdte el a helybeli énekkar mélyen átértett temetési énekét. Mély fájdalom fogta el a gyászoló felek s az egész közönség szívét a gyászenek ezen szavainak hallatára: „Vedd hozzád kedvesünk; Vigasztald szívünk!

Éneklés után nt. Nagy Lajos lábo-di ev. ref. lelkész ur tolnásolta szép szavakkal s megindító hangon a kedves halott elköltözésével előállott nagy veszteséget. Kiemelte, a nőket ékesítő erényvirágok közül a „szelidség, jóság és szeretet“ lélek-virágait. Ezen virágokból font ékes koszorúval díszítette fel kedves halottunk koporsóját, midőn reá vonatkozólag oly szépen és oly igazán elmondotta volt, hogy „szelidség ragyogott szemsugaraiiban; jóság tükröződött vissza sima homlokán; a szeretet bájos rózsáit nyitlak arcán; a kegyesség édes hangjai rezgették ajkain, mint tiszta harmatepp a virágkehelyben!“ Beszédét ezen női erények gyakorlására vonatkozó felhívással s a szerelmesektől tett érzékeny elbucsztatással végezte. Majd ájtatos imában kért a Mindenhatótól áldást a kiszenvedett testre és üdvösséget az elköltözött angyal-szelid lélekre.

Erre az énekkar „Bucsut vennem, el kell memmem!“ kezdetű szivreható gyászeneké következett; azután az egyház előjárói a kedves halottat, a gyászkoesi a koszorúkat vive, szép rendben és nagy sokaságban indult el a gyászmenet a temető felé, az énekkar halotti énekeinek hangoztatása mellett. A temetőben az érzékporsónak egy deszkakoporsóba illesztése s egy siri-ének eléneklése után, nt. Héjjas Zsigmond komlósi ev. ref. lelkész ur a nagy közönséget mélyen megható szavakkal bucsuztatta el a kedves halottat, kiemelve annak követésre s megőrzésre méltó női erényeit s áldott emlékezetét. Majd egy pár ének elmondása után (a boldogultnak életében nyilvánított óhajta tolytán) Szalóky Dániel tanító mondta el érzékeny bucsuztatóját a kedves férjéről, a jó testvérektől barátnőitől a községtől és egyháztól, melyek neki s élettársának messze földről ide költözésük alkalmával oly meleg és nyájas otthont varázsoltak elő a tisztelet, szeretet és ragaszkodás felejthetetlenül kedves ezer és ezer jeleivel, nyilvánulásaival. Kéri a szeretet és ragaszkodás ezen megmérhetetlen és megbecsülhetetlen mértékét hátramaradt kedves férje iránt továbbra is fenntartani.

Ezzel végződött a temetés. Legyen áldott kedves halottunk emlékezet! Nyerjenek enyhületet és vigasztalást a közrészvét ily rendkívüli megnyilatkozásában a kedves szerelmesek! Legyen áldott közönségünk, mely — így tud sirni a sirókkal!

Szalóky Dániel.

Hírek

— **Hol lesz a járásbiróság épülete?** Mióta komoly stádiumba jutott a baresi járásbiróság felállítása, azóta most a baresi polgárság körében az képezi a vita tárgyát, hogy Baresnak melyik pontjára is helyeztessék a járásbirósági-hivatal. Leginkább emlegetik a jelenlegi ovoda helyiséget a szolgabirósági-hivatal mellett, mely tervet a község már rég magáévá tette; de emlegetik a régibb izr. imaház helyiségeit is, hol ideiglenesen a szolgabiróság is állott. Ez utóbbit többen azért szeretnék, mivel jobban bent fekszik Baresban. Nézetünk szerint legalkalmassabb, legmegfelelőbb hely volna az ovoda épület helyisége, mivel itt van kényelmes hely az építkezésre s legjobban is a központban fekszik Bares és Barestelep között. Bizony bajos dolog is ott ilyen kérdést mindenkinek a szája ize szerint elintézni, hol egy kis városka unalmas hosszúsága miatt 3 részből áll, u. m. Bares, Uj-Bares és Barestelep. Minden esetre többet érne, ha a nevezett 3 városrész helyett volnánk egy körbe épült Bares, így aztán majd mindenkire közlebb esnék a járásbiróság épülete.

— **Meghívó.** A csokonyai polgári olvasókör, márcz. 15-iki hazafias ünnepélyét (a községház nagytermében) esti 6 órakor a következő programmal tartja meg: 1. Nemzeti ének. Éneklé a dalárda. 2. Elnöki megnyitó. Tartja Szalóky D. 3. „Talpra magyar“-t szavalja Deák István. 4. „Talpra magyar“-t éneklé a dalárda. 5. Ünnepi beszédet tart Szabó Kálmán ur. 6. Jakab Ö. „Márcz. 15.“ Szavalja Szépes Gyula. 7. „Gróf Széchényi István és Kossuth Lajos hatása nemzetére“. Felolvassa Arany Bálint ur. 8. Petőfi S. „A szabadsághoz“. Szavalja Kis János ifju földműves. 9. Elnöki zárszó. Ezen hazafias ünnepély a helybeli „társaskör“ és „iparkör“ tagjainak becses közreműködése és részvétele mellett tartatván meg: erre községünk minden rendű és rangu honfiai és honleányai, — valamint a vidékünkbeli érdeklődő urak és urnők ezuton tisztelettel meghivatnak. (Külön meghívók nem küldetnek.) Az ünnepély végeztével Pittner vendéglőjében társas-vasora tartatik, melyen — reméljük — urnők és urhölgyek is részt fognak venni. Tisztelettel a **rendezőség.**

— **Országos vásár.** A Darányban e hó 9-én tartott országos vásár szokatlanul nagyon látogatott volt. Nagy volt a jószág felhajtás, különösen lovakban, a minőre Darányban még alig emlékeznek, a községen tul, az erdőig foglalt helyet a lóvásár. Volt is kelendősége a magyar lovaknak, a sok olasz lókereskedő temérdekét vásárolt össze külföldre melyeket másnap Bareson adtak fel a vonatra, elszállítás végett. Reméljük, hogy a rövid idő múlva Babócsán és Bareson tartandó országos vásárok is ép oly látogatottak fognak lenni.

— **Meglőtt kocsis.** Szuloki tudósítónk írja, hogy e hó 7-én a lajosházi ispán, midőn kocsin bejárta a reája bizott majorokat, hir szerint kocsisa egy a kocsin feledett forgópisztollyal véletlenségből meglötte magát. E hirrel szemben azonban a sebesült kocsis — midőn őt a szuloki orvoshoz gyógykezelés végett

bevitték — többeknek azt vallja, hogy nem ő lötte meg maga magát, hanem véletlenségből az ispán lötte meg puskájával, kányákra lövöldözés közben. A golyó a szerencesetlen embernek a fültővén hatolt pe s egyik szemén keresztüljött ki. Az esetet rögtön a szuloki csendőrség vette kezébe a való eset földerítése végett s most várják eredményét.

— **Képes levelező-lapok.** Azt hitük, hogy a képes levelező-lapok, mind a féle felkapott dolog, rövid idő múlva idejét mulja. Ennek azonban ellenkezőjét tapasztaljuk. Ugyanis az élelmes képes levelező-lap készítőik most már a tájképes levelező-lapokon kívül virágos, genre, chic, japáni, gyermek, husvéti, nagy alaku panoráma, biciklista, zenés és több féle levelező-lapokat állítanak ki, s ezt mind a mai modern technika legszebb legizlésebb kivitelében. Különösen legkedveltebb s legáltalánosabbak is a gyönyörű kivitelű virágos, genre, chic gyermek, japáni és husvéti levelező-kártyák, melyek összegyűjtve a világ minden részéből, a baresi-könyvnyomdában nagy választékban kaphatók.

Irodalom.

— **Zenés levelezőlapok.** A most annyira kedvelt képes levelezőlapok sportja arra készítette a Rózsavölgyi és Társa udv. zeneműreskedő céget, hogy a kiadásában megjelent zeneújdonosságokat levelező lapokon díjtalanul mutassa be nemcsak vevőinek, hanem mindazoknak, akik a cég kiadványai iránt érdeklődnek. Elégséges hogy ebbeni kívánságukat lakcímük pontos megjelölése mellett a cégnek egy levelezőlapon jelentsék be.

— **Kyros.** Kyros élete egyik legszebb lapja a keleti történelemnek. Az erő, ész és ifjuság diadala. Kezdeté a — gyermekkor — mesés és csodás, mint minden ókori hőse. A mellett sok rokonságot mutat a későbbi nagy emberek pályájával. Szegény sorsban született, atyja rabló volt, anyja kecskéket őrzött. Minden nagy birodalom alapító ilyen: Kháldeában Sargina, Lydiában Gyges, sok épen kitett gyermek: Romulus, Mózes. Kyros élete egy egész élet példája, felemel és meghat. Egyszerű környezetben születik, igénytelenül, de erősen és bátran, mint a sas. Erőre kap, szárnya nő, magas utakon jár, hol más nem követheti. Szárnya a nap királyi fényében ragyog s elerőtlenedve, elaggyva meghal csendben rejtett fészékében. Szürke tolla halotti ruhája. Ime Kyros élete — 3000 év után ime újra Kyros élete, a Napoleon sorsában. Országokat hódított, egész világrészt vett meg. S midőn száz éves korában látni kívánta jó barátait, már mind halottak voltak. Fia ölette meg őket. Elhulltak mellőle, elpusztultak, mint a reménység, s ő árván, egyedül, szárnyaszegetten haldoklik kopár fészékében, Babilonban, vagy szent Ilonán. De jön a legenda s égbe ragadja. E fényes lelkesítő nagy élet történetét mondja el — többek közt — a Nagy Képes Világtörténet 16-ik füzeté. A munkát dúsgazdag remek kivitelű képek díszítik. Egy kötet ára 8 forint. (12. kötet lesz.) Részletfizetésre is kapható. Füzetként is megjelen, minden szombaton egy füzet. Egy füzet ára 30 kr. kapható a kiadóknál, Révai Testvérek Irod. Int. R. T. és minden hazai könyvkereskedésben.

Mindenkinek fontos!!

Bámulatos olcsó eladási-ár.

➡ 12 értékes tárgy csak 2 frt 85 kr. ➡

- 1 gyönyörű zsebóra, Anker-Remontoir, nickel gravírozott fődéllel. 3 évi jótállással.
- 1 elegans óraláncz (kívánatra nickel, vagy aranyozott) szép akasztóval, párisi minta.
- 1 elegans uri melltű, amerikai double aranyból, utánzott briliánsokkal.
- 1 pár gyönyörű fülbevaló, valódi ezüst, cs. kir. fémjelzéssel ellátva.
- 1 pár gyönyörű kezelő-gomb, amerikai double aranyból.
- 1 garnitúra ing-gomb (áll 5 darabból) amerikai double aranyból.

Mindezen gyönyörű 12 darab tárgy, míg a készlet tart, postai utánvétellel, vagy a pénz előleges beküldése mellett eszközöltetik csekély **2 frt 85** krért. Azelőtt csak maga a nickel- Anker-Remontoir zsebóra ára 5 frt volt.

Nem tetsző tárgyak 8 napon belül készségesen vissza fogadtatnak.

E. Holzer Lieferant des österreichischen k. k. Staatsbeamten-Verbandes Uhren u. Juwelen-Lager en gros **Krakau Stradom 18,**

Árjegyzék kívánatra ingyen és bérmentve.

A szigetvári vasuti-vendéglő (restauratio) a hozzá tartozó helyiségekkel, udvarral, kerttel stb. jutányosan, kedvező fizetési föltételek mellett szabad kézből örök áron eladó. Bővebb felvilágosítást ad Stigler István építő vállalkozó Barcsan.

Hirdetések jutányos áron

felvételnek e lap kiadóhivatában.

